

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **N. G.**, zastoupená Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 22. 8. 2019, č. j. 65 A 24/2019-42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-2025-9/ZR-2018, zrušilo Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) žalobkyni povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 77 odst. 3 tohoto zákona stanovilo žalobkyni lhůtu k vycestování z území ČR do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 4. 2019, č. j. MV-14166-8/SO-2019, a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, který ji rozsudkem označeným v návěti zamítl. Krajský soud vzal za prokázané, že Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) zaslalo ministerstvu podnět ke zrušení trvalého pobytu ze dne 20. 8.

2018, č. j. 2976-1/2018-HANOKO, v němž shrnulo, že při podání žádosti o přenesení štítku povolení k trvalému pobytu do nového cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobkyně od roku 2007 pobývá v zemi původu, nezná český jazyk a nemá v České republice zajištěné zázemí. Celá rodina žalobkyně, kromě otce, žije trvale ve Vietnamu. Otec žalobkyně pracuje v Přerově, žalobkyně však o něm a jeho práci neví bližší informace. Na základě tohoto podnětu zahájilo ministerstvo se žalobkyní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně prostřednictvím zmocněné zástupkyně nevyužila před vydáním rozhodnutí ministerstva právo seznámit se s podklady rozhodnutí.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. K námitce, že nesprávně vycházely ze sdělení zastupitelského úřadu, podle kterého rodina žalobkyně žije ve Vietnamu, přestože otec, matka i sestra žijí v České republice, konstatoval, že je velmi obecná, přičemž žalobkyně nesdělila, jaký vliv by tato případná vada mohla mít na výsledek řízení. Pro věc bylo naopak podstatné, že z cestovních dokladů žalobkyně bylo zjištěno, že se žalobkyně déle než 6 let nenacházela v České republice; v tomto směru jí žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že z podnětu zastupitelského úřadu vycházela pouze co se týče délky pobytu mimo území ČR. Krajský soud ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů také ověřil, že informace o pobytu rodinných příslušníků žalobkyně byla uvedena pouze v podnětu zastupitelského úřadu a že z ní správní orgány nevycházely a nevyvozovaly žádné závěry. S jejich postupem a úvahami se ztotožnil.

[4] Správní orgány podle krajského soudu také nepochybily, vycházely-li pouze z kopie části cestovního dokladu pořízené zaměstnancem zastupitelského úřadu. V této souvislosti krajský soud odkázal na čl. 10 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, z něhož správním orgánům členských států vyplývá povinnost vyznačovat přechodová razítka. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-35, se k tomu dále podává, že vstupní či výstupní razítko má charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Tuto domněnku je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země podloží svá tvrzení jakýmkoliv věrohodným důkazem, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví. Žalobkyně v tomto směru ovšem žádné konkrétní skutečnosti zpochybňující přechodová razítka netvrdila, nezpochybňovala údaje v cestovním dokladu, ani netvrdila, že v konkrétní době cestovala do ČR, aniž by byl její cestovní pas opatřen přechodovým razítkem. Správní orgány tak byly oprávněny z údajů v jejím cestovním dokladu vycházet. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že si zastupitelský úřad zhotovil kopii cestovního dokladu. Žalobkyně totiž nerozvedla, co by z uvedené skutečnosti mělo vyplynout, a netvrdila, že se v jeho originálu nacházela jiná přechodová razítka.

[5] Vady ve zjišťování skutkového stavu neshledal krajský soud ani v tom, že ministerstvo, respektive žalovaná, neprovedly výslech žalobkyně a jejích rodičů. Správní orgány vycházely z obsahu cestovního dokladu č. X, přičemž žalobkyně ke zpochybnění údajů v něm uvedených nenavrhovala žádné důkazy. Návrh na doplnění dokazování, například výslechem svědků, není obsahem odvolání ani jiného úkonu v předcházejícím správním řízení. Žalobkyně rovněž netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo třeba na základě výslechu svědků osvědčit. Ve správním řízení naopak vždy uváděla pouze nekonkrétní, obecně formulované námitky. Není tedy pochybením správních orgánů,

pokračování

pokud se s námitkami vypořádaly stejně obecným způsobem za situace, kdy z opatřených podkladů jasně vyplývaly jejich závěry.

[6] K námitce, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, krajský soud konstatoval, že tuto povinnost správní orgány neměly; tím spíše ne v situaci, kdy žalobkyně konkrétní dopady do soukromého života v průběhu správního řízení ani nenamítala. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, v němž se kasační soud zabýval obdobným případem cizinky, která na území ČR nepobývala více než 6 let. V něm vyslovil závěr, že pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života. Krajský soud současně reflektoval právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 A 17/2017-33, dle kterého namítá-li účastník z důvodu rodinné situace konkrétně nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), nelze na povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí s ohledem na mezinárodní závazky ČR zcela rezignovat ani v situaci, kdy ji zákonodárce výslovně nestanovil. Tento rozsudek nicméně nebyl aprobován kasačním soudem a řešil zcela výjimečnou rodinnou situaci cizince a jeho konkrétní námitky. I kdyby krajský soud na tyto závěry přistoupil, v postupu správních orgánů by pochybení neshledal, neboť žalobkyně nikdy netvrdila, jaké konkrétní dopady do soukromého a rodinného života by napadené rozhodnutí mělo mít. Žalobkyně pouze tvrdila, že její rodinní příslušníci se nachází na území ČR a jsou na tomto území integrováni, další konkrétní úvahy se ani z jejího odvolání, ani z žaloby nepodávají; z ničeho tak nevyplývá, že by u ní měla nastat výjimečná situace, která by ospravedlňovala specifický přístup.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s její námitkou porušení § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu, které spatřovala v tom, že správní orgány vycházely pouze z kopie části cestovního dokladu a neprovedly výslech jejích rodičů a jí samotné. Trvá na tom, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť z nekompletní kopie pasu nelze dospět k jednoznačnému závěru, že byl dán důvod pro zrušení trvalého pobytu.

[9] Stěžovatelka také nesouhlasí s názorem krajského soudu, že správní orgány neměly povinnost se zabývat dopady zrušení pobytového oprávnění do jejího soukromého a rodinného života. Zopakovala, že žalovaná zatížila své rozhodnutí vadou, pokud aprobovala postup ministerstva, které se otázkou přiměřenosti vůbec nezabývalo, a pouze odkázala na výklad § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, který koresponduje se závěry rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 14 A 17/2017-33. V citovaném rozsudku kasační soud judikoval, že povinnost zvážit

přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyplývá přímo z Úmluvy. Stěžovatelka se domnívá, že čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Pokud stěžovatelka v řízení před žalovanou namítala nepřiměřenost zásahu do svého soukromého života a porušení tohoto článku, měla se žalovaná s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda tento postup zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje. Stěžovatelka přitom konkrétní skutkové okolnosti svého případu dostatečně vylíčila a označila konkrétní dopady do svého soukromého života v odvolání, žalobě i žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby (příslušné pasáže z těchto podání zopakovala).

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, s nímž se zcela ztotožnila.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve (obecně formulovanou) námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[14] Výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami včetně námitek týkajících se nedostatečného zjištění skutkového stavu (viz zejména body 14 až 20 napadeného rozsudku); jeho úvahy jsou dostatečně zřetelné a logické. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu, což ostatně dostatečně ilustruje podrobné shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [2] až [6] výše. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

pokračování

[15] Stěžovatelka dále nesouhlasila s posouzením námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu na základě údajů z kopie jejího cestovního pasu (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). V této souvislosti je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zastává názor, že „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Obecně vzato „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, kteřé závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)“ (rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40).

[16] Stěžovatelka s poukazem na pořízení prosté kopie části jejího cestovního dokladu zastupitelským úřadem pouze „trvá na tom, že [...] správní orgány nezjistily náležitě skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti“. Touto výtkou však jen stručně parafrázuje námitku, která již byla přezkoumatelným způsobem vypořádána v řízení před krajským soudem (viz bod [14] tohoto odůvodnění). Stěžovatelka se tak omezuje na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizovala. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel je v kasační stížnosti povinen vylicít, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (srov. přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky a věcně se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[17] Za nesprávný považovala stěžovatelka rovněž názor krajského soudu, že žalovaná nebyla povinna se k její odvolací námitce vypořádat s přiměřeností rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Této námitce je třeba v zásadě přisvědčit. V nyní projednávané věci však skutečnost, že se žalovaná dopady rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života blíže nezabývala, neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, potažmo na rozhodnutí krajského soudu, který její postup aproboval.

[18] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, správní orgány jsou povinny se s konkrétní námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince a porušení čl. 8 Úmluvy vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti podle § 174a vyžaduje. Nelze totiž zcela vyloučit, že k takovému zásahu skutečně nedojde, a to ani u zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 tohoto zákona,

v němž zákonodárce soustředil důvody, u nichž je zásah do uvedených práv prakticky vyloučen. Na konkrétní okolnosti, které by nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života mohly zakládat, je ovšem cizinec povinen správní orgány upozornit (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29). Na druhou stranu, pobývá-li cizinec mimo území ČR déle než 6 let bude zrušení jeho trvalého pobytu nepřiměřené jen zcela výjimečně (viz rozsudek tohoto soudu č. j. 7 Azs 338/2016-39).

[19] Stěžovatelka v odvolání i v následných podáních krajskému soudu toliko tvrdila, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života proto, že ona i její rodinní příslušníci žijí na území ČR, jsou zde integrováni a svoji budoucnost spojují výhradně s ČR. Tato tvrzení jsou však veskrze obecná a nekonkrétní; stěžovatelka je blíže nerozvedla, ani neprokázala. Nutnost podrobněji vyličit a doložit skutečnosti týkající se jejího rodinného a soukromého života, respektive v čem konkrétně spočívá tvrzený zásah do těchto práv, pak byla o to naléhavější, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo prokázáno, že stěžovatelka od 14. 8. 2007 nejméně do srpna roku 2018 Českou republiku nenavštívila, což jasně implikuje závěr, že si zde nemohla vybudovat jakékoli vazby. Krajský soud v tomto směru správně poukázal na to, že stěžovatelka v průběhu správního řízení ani netvrdila, že by v tomto období vycestovala z domovské země do ČR, nezpochybňovala přechodová razítka v jejím cestovním dokladu, nepředložila jiný doklad s hraničními přechodovými razítky a nesdělila ani žádné jiné skutečnosti, z nichž by se dalo usuzovat, že na území ČR skutečně pobývala (viz bod 16. napadeného rozsudku).

[20] Za situace, kdy zde stěžovatelka nejméně 11 let nežila, a s přihlédnutím k výše zmíněné obecnosti jejích námitek, lze tedy nepřiměřený dopad zrušení pobytového oprávnění podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců do jejího soukromého a rodinného života těžko shledat. Z tohoto důvodu nemohla absence výslovného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí nijak ovlivnit jeho zákonnost. Jak ostatně uvedl zdejší soud ve stěžovatelkou odkazovaném rozsudku č. j. 6 Azs 422/2017-29, „[s]myslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným této přitom je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány“. Námitka stěžovatelky – byť ve svém jádru opodstatněná – je proto s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci nedůvodná.

[21] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[22] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu